

maaske netop vore norske Brødre med deres mere tunge Tankegang har særlig svært ved at fatte.

Jeg skal ikke nærmere uddybe dette Forhold, som er saa vigtigt for hele den nationale Struktur i Danmark, men skal blot fremhæve, hvor uretfærdigt det virker mod os. Jeg beder Nordmændene tænke over, hvad Udlændingen vilde mene om Norge, hvis han udelukkende indskrænkede sig til sine Indtryk fra Kristiania. Men jeg tror ikke, der er en eneste dansk Norgesrejsende, der har nøjedes med at se Kristiania, medens derimod Kendskabet og Kærligheden til selve Norges Land vil være forbavsende stort hos ham. Derimod vover jeg at paastaa, at for de fleste Nordmænd, der kender Danmark, vil dette sige, at de har været i København. Jeg er selv en god Københavner, stolt af min By, men alligevel vil jeg hævde, at dette er ikke nok; og jeg støtter mig paa egne Erfaringer, som viser mig, hvor let det er at vinde Nordmændenes Hjerter og Respekt, naar de lærer det virkelige Danmark at kende og stilles overfor det, som vi selv mener er det værdifulde i vort Folk.

I Fjor afholdt saaledes Foreningen „Norden“, hvis Formaal, som bekendt, er at arbejde for nordisk Sammenhold og Forstaaelse, et nordisk Studenterkursus paa „Hindsgavl“, og det var lykkedes at faa de norske Deltagere, en Kreds af unge tiltalende Akademikere og Lærere, til at lægge Vejen ned gennem Jylland. Hvor dyb Eftertanke maatte det ikke vække, naar man som jeg havde den Lykke at være disse Folks Cicerone paa en Del af Rejsen, at se dem Gang paa Gang forbavses over, hvad Danmark rummede af Værdier baade i den ene og den anden Retning udover „Tivoli“ og „Scala“. Jeg vil med den højtærede Formands Tilladelse citere en af disse unge Nordmænds Beretning om dette Studieophold, saaledes som han har afgivet den i Foreningen „Norden“s Aarvog for Aaret 1923. Det er den norske Student Hans Heiberg, jeg sigter til, og som indleder sin Beretning saaledes: „Paa „Hindsgavl“ var det Danmark, man skulde lære at kende. For os Norske, som kom derned uden anden Kendskab til Danmark end et rent overfladisk og tilfældigt, for os aabnede der sig med eet nye Perspektiver; nyt og frisk Liv, rige Kilder, vi ikke anede, vældede frem lige udenfor vore egne Døre. Vi følte os grebet af nye Tanker og Ideer, Tanker i Slægt med vore, men med sit Særpræg og sin Egenart.“ Og efter en Beskrivelse af det nævnte Kursus slutter Hr. Heiberg saaledes: „Vi kom

til „Hindsgavl“ lidt forbeholdne, lidt ømme for vor nationale Værdighed, vi glemte dog snart os selv for det nye. Vi fandt et Folk med indre Liv, med Vækst og Muligheder.“

Man kan ikke ønske sig smukkere Ord, men jeg tror heller ikke mere typiske netop med Henblik paa det Forhold, jeg her drager frem. Læg for det første Mærke til, hvorledes den unge Nordmand, som dog rejser ud med det bestemte Forsæt at lære og studere, hvorledes han ganske ubevidst er en garde straks fra første Færd af, hvorledes han har mobiliseret sin nationale Værdighed til denne Rejse. Hvorfor nu komme med disse Forbehold? og hvorfor næsten forbavses over at finde et Folk hernede med indre Liv, Vækst og Muligheder — Værdier, som i Løbet af blot en Uges Tid kan gøre denne Mand til en oprigtig Ven af Danmark? Mon man kan finde nogen anden Forklaring end den, at man ogsaa her — ubevidst selvfølgelig i dette Tilfælde — staaer overfor et Udslag af den specielle norske Forhaandsvurdering af Danmark og danske Forhold, som jeg har tilladt mig at drage frem, og som dyrkes saa lidenskabeligt af store norske Blade som „Tidens Tegn“, „Nationen“, „Dagbladet“ og mange andre? Det er saa sin Sag for os at skulle anmode Nordmændene om at vurdere os noget højere, end de selv føler Trang til; men i den venskabelige Aand, vi hernede alle bestræber os for at opretholde i dette Mellemværende, bør vi i alt Fald have Lov at sige til Nordmændene, at de, inden de anlægger deres Vurdering af vort Folk og dets Egenskaber, har Pligt til at kende os nøjere, end de øjensynligt gør. Baseres deres Vurdering af os paa et saadant nøjere Kendskab, da har vi ingen Grund til at frygte, at denne Vurdering ikke skal blive saadan, at den kan bære ikke blot den gensidige Sympati, men ogsaa den gensidige Respekt, som nordisk Samhold og Racehævdelse maa bygge paa, Og da vil det ogsaa være forkert af os ikke aabent at vedgaa vore Fejl i Forholdet til Norge og søge at komme bort derfra.

Hvor mærkt end de øjeblikkelige Forhold ligger for det nordiske Samarbejde, er det dog en Opmuntring stadig at se godtgjort, hvordan det er muligt ved Uddybningen af det gensidige Kendskab at naa langt længere frem, end man maaske vilde tro, at naa netop saa langt frem, som det fremgaar af den unge Nordmands Ord, jeg her har citeret, og som giver et saa smukt Udtryk for, hvad han for sin Del har fundet af værdifuldt i Danmark. Saa naturligt er trods alt det sunde Samhold i Nord — dobbelt